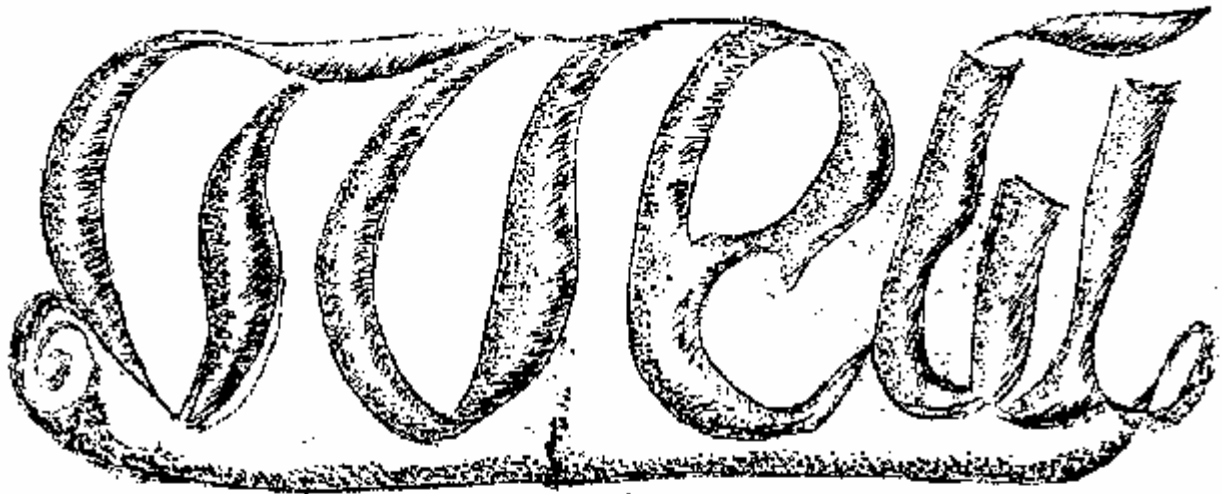

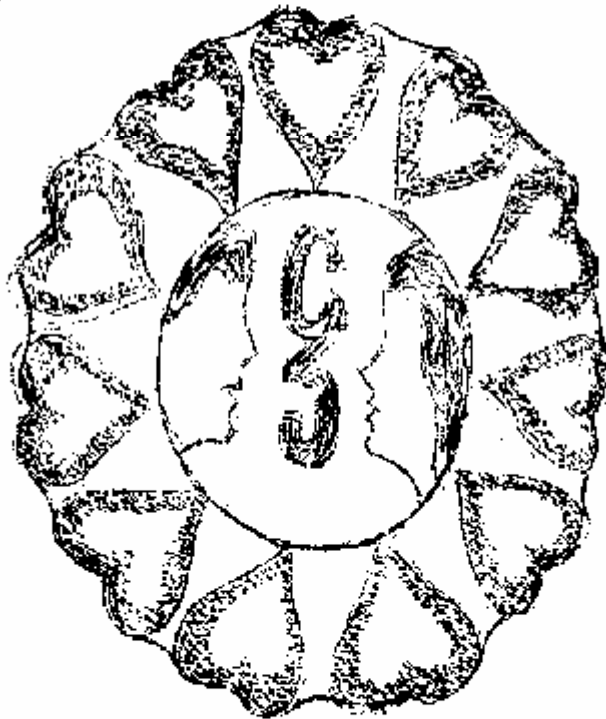
OSNOVNA ŠKOLA "SLAVKO ZLATANOVIĆ"

LIST PIONIRSKOG ODREDA "BORA ZLATANOVIĆ - ČULAVKA"

XVI

BR. 1

Aprila 1991. godine
Miroševce

REDAKCIJA LISTA SVIM UČENICIMA I RADNICIMA ŠKOLE, ŽELI
SREĆAN DAN ŠKOLE I NASTUPAJUĆI PRAZNIK - 1. MAJ

UMESTO UVODNIKA...

ŠKOLO, SREĆAN TI ROĐENDAN!

Noć se rastaje od jutra
i počinje se novi dan,
danas, kada slaviš svoj
rođendan,

Letite lete nad tobom
i otkrivaju ti san,
probudi se, jer danas ti je
rođendan!

Događaju se veselo smeju
i niko nije tužan,
radost sa tobom dele, jer ti je
rođendan.

Borđević Danijela VIII/1

PEŠMA ŠKOLI MOJOJ

Pesmom, odužiti se
tebi ne mogu,
jer, ti si mene
odrasla od malih nogu .

'Al ipak, pokušati вреди,
jer, bio sam klinja,
što u tebi stalno sedi.

Zato, primi pesmu
punu žara i ljubavi,
nežnosti i radosti,
poleta i mladosti.

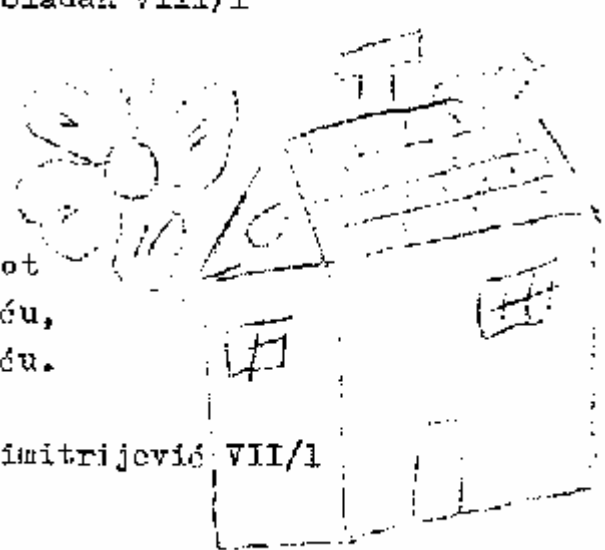
Pesma je jedina,
Što u trenu ovom imam,
jer, srce je moje
ispunjeno ljubavlju i toplineom.

Stojiljković Slađan VIII/1

ŠKOLA MOJA

Lepotice, školo moja,
vodila me ruka tvoja,
u budućnost, u nov život
dala si mi znanje, sreću,
zahvalnost te nikad neću.

Bratislav Dimitrijević VII/1

NAJLEPŠA PESMA

Postoji jedna pesma
lepša od mame i tate,
to je pesma za one,
koji znaju ljubav da uzvrste.

Postoji jedna pesma
lepša od škole,
to je pesma za one,
koji se vole.

Postoji jedna pesma
lepša od svega,
to je pesma
za nju i njega.

Dorčević Danijela VIII/1

T U G A

Ja nisam sama,
jer imam druga,
on me večito prati
i zove se tuga.

Tugo, nemoj mi davati
savete, jer, znam i sama
da sam grešila.

Ne stidim se, rećću,
ja sam vođela,
ali šta mi sve to vredi,
kada još nisam prehođela.

Ja nisam sama,
jer imam druga,
on me večito prati
i zove se tuga.

Stojanović Marica, VIII/1

JA I TI

Ja i ti
ko dva dukata
dva bisera
dva goluba krilata

Ja i ti
ko Sunce i Zemlja
ti Sunce
ja sam Zemlja

Ti i ja
ko more i ribe
meseč i zvezde
putevi i brazde

Stojanović Marica VIII/1

ZARUČENJA SLOBODA

Čujuš li zemljo, vaspaj slobode
gde u smrtnom te ropcu moli,
da je spasiš bede i mržnje,
da penovo zasvetli ime tvoje,
i trobojka se smelo
umete šahovnice vijori.

Neka ne bude mržnje među ljudima,
da ne bude bede i gladi!
Veruj zemljo, ti to nisi zaslušila.
Zar nije dosta krvi proliveno?
I šta ti rekli oni, koji su
za bratstvo i domovinu pali;
I šta bi rekli oni,
koji su za bratstvo i slobodu
smoju mladost dali?

Stevanović Lelica, VI/2

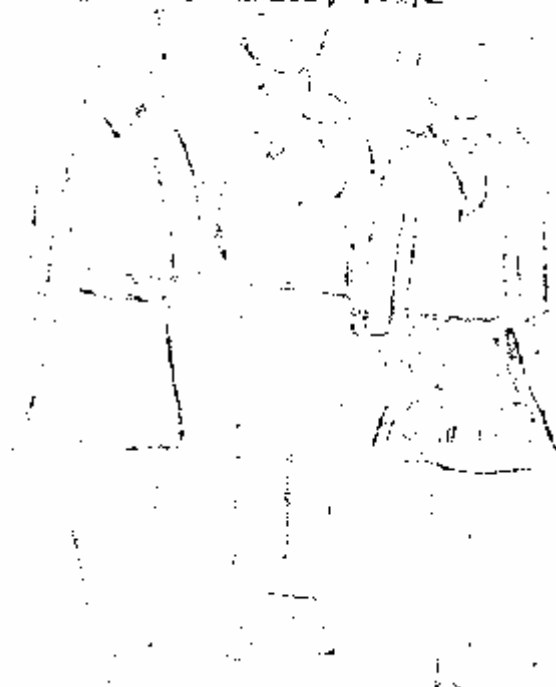
GOLUBOVI

Šume jablanovi
i sunce blista nad travom,
galebovi lete
iznad krova u nebo plavo.

Celog su dana bela jata
lelelela iznad polja, breгова,
u sumrak sunce je boje zlata
obasjalo lišće jablanova.

I golubovi su doleteli
u svoje tiha, skrovite gnezda,
i duge u noći gacutali,
pod stehama i sjaju zvezda.

Stojanović Anka, VII/2

- + -

IS NAHRADNOS ONKURSA

SVETI SAVA, PRVI SRPSKI PROSVETITELJ

Kao što sunce izranja iza oblaka, i svetlost daruje prostiranjima, tako iz zaborava izranja ime junaka, prosvetitelja srpske kulture i pismenosti. Ličnost koja je nastavila da živi, lirika srpske istorije - Sveti Sava.

Kako lepo zvuči njegovo ime, srpsko, pravoslavno, Ah, dobio ga je pošto se odmetnuo u manastir Hilandar na Svetoj Gori, i tamo zamo-
našio. Bio je najmlađe dete voćnog župana Suvana Nemanje. Po predanju, njegove bistrre plave oči, sjale su mudrošću. Marljivo učeći, postaje jedan od najpismenijih ljudi svoga doba. Marljiv, odlučan, u težnji da savlada nemoguće, učio je mnogo. Plodovi njegovog rada su pismenost i kultura. Svoje znanje prenosio je s generacije na generaciju. Ali, vremena se menjaju. Prvavi četvorogodišnji rat uništio je mnoge crkve i manastire, kao i mnoga kitića. Posle tog bujnosuđenog rata na njega se zaboravilo. Sveti Sava kao i religija, postali su izgužvana stranica u knjizi života. Neko se nije setio četrdesetpet godina da ispravi tu stranicu. Panas, ponovo vratiše religiju na svoja mesta. Vратише Boga i crkve. Ponovo postadohmo, ono što smo i nekad bili - Hrišćani. Ponovo se slav' ime svetoga oca. Ponovo smo Srbi. Srbi sa jednim ocom - Svetim Savom.

(Rad nagrađen I nagradom na školskom takmičenju).

Stevanović Lelica VI/2

(IZ LISTA NOVINAŠTVA SE ČIJE "TODOR ANGELEVSKI" BITOLA)

DEPOLITIZACIJA VO UČILIŠTATA

DALI DESETGOLIŠNATA SARABOTKA SO ZBRATIMENITE UČILIŠTA

"SLAVKO ZLATANOVIĆ" NIROŠEVCE, SRBIJA !

"TODOR ANGELEVSKI" BITOLA, MAKEDONIJA, ČE PROTIVIT

Ovaa godina se navršuvaat deset godina vo našeto zbratimuvanje so vrabotenite i učenicite na OU "Slavko Zlatanović" Niroševce, Srbija. Vo izminatite godini sarabotkata među našeto učilišta beše prekrasna i se žalba taa, od godina vo godina da se razviva i unapreduva. Prastavnici na ebete učilišta, pokoja godina godina, se vreme na praznitate praznici, prestojuvaa vo učilišteto kao biva slavniti. Čolov broj na učenicite od našeto učilište vo zapoznaa UŠ "Todor Angelevski" i obratno: učenicite od toa učilište, bile na pominatija ili kako gosti, prestojuvaa vo Bitola.

Očigledno, ovaa godina, političkite stranki vo Zrjavata destignuvaat kulminacija vo nivnato vlečuvanje. Nacionalizirise so govampirija da taa mera za da zbratimerite narodi vo Niroshevska se so zamranat. Ne edno, sigurno, e tožno: narodite vo NOB se zbratimija samite i toa kralstvo možat tie samite da go raklnat.

Zatoa i na našeto zbratimuvanje so vrabotenite i učenicite na "Slavko Zlatanović" nikakva politika ne treba da ima ništa vo nekatve razbratimuvanje. Todor Angelevski i Slavko Zlatanovićna se burea za nivniot narod da živee vo druga država, a mi vo zbratimuvanje drug slavije.

Vođačot na našata delegacija po povod Patronatet na zbratimovnitate učilišta, vo svojoj pozdravon govor pred vrabotenite na OU "Slavko Zlatanović" vo Niroshevsce, pokraj drugoto reče.

"Našata sarabotka, pokraj mnogute prastavniti po nabrojav prethodno, treba da ja prodolžimo i da ja preživim, naker i ka inat na nie političari koji saknat našite narodi da gi zancezuvvat!"

Patronatet ni seava. Na poteg na Zbratimovnite od OU "Slavko Zlatanović" Niroshevsce, Srbija!

JOVAN MIROVSKI

ŽIVOT JE NEŠTO DRUGO

Zazvonilo je! Ta glasno izrečena misao u nama đacima, obično izazove neke posebne raspoloženje - radost ili razočaranje, kako kad, a zavisnosti od ostvarenog. Kada se završi školski čas, nađemo se u nekom drugom svetu. Misli odlutaju, zaboravimo juraka iz udžbenika, otvaraju se drugi putevi. Priča krene, zabubore talasi reke, odlučujuju se ogolelih grana, uplašene ptice... Govorimo o onome što nas je oča-ralo, čemu se nađamo, Govorimo često iskreno, i o svemu. Danas, nas vlašti Kosovo i Bosparica, upitana se glasno, šta se to sa bratstvom događa, kuda to žele Slovenci, zašto se ne slažu Hrvati, šta to smera-ju Muslimani? Da li je istorija, koju su nam govorili, tako slađašna da braću razjedinji, da je zaborave, pa avako na svoju stranu ide? Pitaju dečje oči kao da pamać traže, pa nastavu da veruju u bolje. I tako u nedogled. Prepričava se sinoćni Dnevnik, inflacija, poskuplje-nje, žali se ili hvale onaj, koje kupio skupe, ili na uniženje... A onda, ponovo zazveni, Odemo u drugi svet, među knjige i nauke. I tada slušamo, uče nas: da je poginulo milion i sedamsto hiljada, da su rame uz rame ginuli za slobodu, da je socijalizam društvo po neri Šavaka, da Partija... A kada se knjige sklope, nastane stvarnost i priča o njoj. Onda počinje neki drugi život.

Stojanović Anka VII/2

B R A T

Kad god mene izmlati tata,
Ja onda prebijem moga mlađeg brata.
I kad on uveče uveče da spava,
žali se da mu je polomljena glava.

A, kad napravi neku zbrku,
ja kažem mami
da je on prolazio u trku.

Kad njemu donesu kolače,
ja mu ih uzmem,
pa on onda plače.

Iako nemam ništa da ti kaže,
rekao sam mami da on sve te laže.
Iako se izvlači i kad napravi veliki
lom,
da bi opet sve bilo po nam.

Đerđević Dragoslav VII/2

RAJLOVI TIRANICA IZ POBROJNE ŠKOLE U DOMOJ CRKVAZI:

XXX

Školo moja, što se vrha buda belinom sijšaš
Ile sunčevi zranci toplinom prijaš.
Časni u divijini što žed mi toliš,
Lanjanca te učiti moliš - i njih voliš.
Ako kas bol i samoće lišti
U tvome krilu dođe svake spas lišti.
Divrija i svetija od svih mačastira
Oreol si koji svetlost prostira.
Njiva neorana i neposejana plod ne daje;
Kruglica bez tebe - zar korovi "sajaje"?!
Jadna bi bila zemlja pastira,
Oprazni mozak glupost da prostira!
Roznesite vetri to samisao luđu,
Umrve zakrčljale predajte suđu!
Čladna pčela med ne daje,
Lanice sveta parazite gaje.
I reka večno potojiš,
Čarice ama
I kolevke sređe!

Stojković Svetlana, VII/3

A PUT JE DUG...

jutro je. Ptice nas bude,
 poput ruke što kao ušću bude,
 mi ka zagrijaju tvome hrlino,
 jer te kao najku svoju volimo.
 A, put je dug...

Noć je. Vukovi zavijaju.
 I nema druga, samo zvezde
 blede sijaju.
 I nema druga, brata, sestre.
 Jer put je dug...
 A put je dug...

Dan je.
 Oživela škola,
 Ozarena stajem oreola,
 i veselim dočim smehom,
 iz daljine - od dnevne lire ehom.
 Al' kad poslednji put zvone završoni
 kao da trula tukro zvonj.
 A put je dug...

Stojiljković Milva VII/3

ŠTO SU STILA BILA DOBILA INE

Predanje u narodu postoji da je iznad Vučja postojao veliki utvrđeni grad, pod imenom Skobaljić grad. U njemu je živio veliki ratnik i vojakovoda Nikola Skobaljić. On je svojom vojskom branio svoj grad i okolna mesta od Turaka. U jednoj bitki sa Turcima, predpostavlja se da je u sadašnje mesto Barje izgubio bitku, i primetio da mu je konj ranjen, a imao je konja krišatog. Morao je da se vrati sa svojom vojskom u svoj utvrđeni grad. Tada je stigao u selo danas pod imenom Vina, iz konja je tekla krv kao vino. I tada, to mesto je dobilo ime Vina. Tada je stigao, u danas zvano mesto Gorina, krila njegovog konja su gorala. I od tada ovo mesto je dobilo ime Gorina. Žuroći prema Vučju, na pola puta govorio je svom konju: "brzo, brže, izdrži još malo! Pod tim rečima: "brzo, brže, izdrži još malo", današnja Braza je dobila ime. Konj Nikole Skobaljića je pao od mnogo zadobijenih rana, u danas, pod imenom, mesto Vučje. Nikola Skobaljić je ostavio svoja konja i pobegao u svoj grad da bi uzee određene travu, sa namernom da zaleči konja. Kada se vratio, konja su već vuči rastrgli. Onda je on rekao: "jao vuči, vuči, i još par puta ponovio: "vuči, vuči, prokleti!" Od tada je mesto dobilo naziv Vučje. I danas postoji Skobaljić grad iznad Vučja, gde se i danas vrše arheološka iskopavanja.

(Zabeležio po pričanju starih meštana Gorina, učenik Dalibor Stošić, VIII/2 razred.)

NAROD JE RUKAO, VRUĆI ZAPAMITI

- XXX
Dva puta meri, a treći put kroji.
XXX
Da je tkati kao zjati, svak bi tkao, nobi zjao.
XXX
Usta su da zborne, a ruke da tvore,
XXX
Gde nema reda, tu revoljja vlada.
XXX
Nema jela bez dojal.
XXX
Sve za obraz, a obraz ni za šta.
XXX
- Il kome zanatu čovek najbolje napređuje kad natraške ide?
(u užarskom)
- Kad se kuća pravi, gde se prvo klinac udari?
(u Slavju)

Odabrao i zabeležio Stojković Nećajša, uč. VIII/2

